

Προς το Διοικητικό Συμβούλιο του
Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτών,
Καλλιθέα

Κύριε Πρόεδρε,

Ευχαριστώ το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτών, το οποίο σήμερα εν τω προσώπω μου τιμά την Δασκάλα της Πόλης.

Την Δασκάλα, η οποία σε καιρούς αντίξοους και χαλεπούς ανάλωσε όλη την ικμάδα των νεανικών της χρόνων για να καλλιεργήσει την ψυχή και το πνεύμα των ελληνόπουλων που της εμπιστεύθηκαν.

Την Δασκάλα, η οποία εργάσθηκε με αυτοθυσία, υπέφερε, προπηλακίστηκε, πόνεσε, πείνασε αλλά παρέμεινε πάντα ήρεμη για να επιτύχει τον προορισμό της. Και έτσι κατόρθωσε σε χρόνια δύσκολα, με απaráμιλλη τέχνη και μαεστρία διπλωματική, να κρατήσει την ελληνικότητα του χώρου όπου είχε ταχθεί να φυλάξει Θερμοπύλες.

Ηρωίδα αθόρυβη και σιωπηλή, αντιμετώπιζε ένα περιβάλλον φανατικά εχθρικό, έναν λαό πρωτόγονα ασιατικό, κατόρθωνε όμως πάντα να υψώνει με υπερηφάνεια το ανάστημά της και να προχωρά στον τελικό της στόχο δίχως αβαρίες και ταπεινώσεις.

Παρόλο που η κάθε μία από εμάς είχε τις δικές της πικρές αναμνήσεις, τα δικά της βιώματα, παρόλο που η κάθε μία έφερε τον σταυρό του δικού της Γολγοθά, πιστεύω απόλυτα –κάτι που έχω διατυπώσει και άλλη φορά– ότι καμία θυσία δεν είναι μεγάλη όταν γίνεται για την Παιδεία. Την Παιδεία που είναι η μέγιστη προσφορά και η άριστη αρετή.

Τούτη τη στιγμή με πολλή αγάπη, αυτό το μήνυμα στέλνω σε κείνους, δυστυχώς ελάχιστους ελεύθερους πολιορκημένους Δασκάλους της Πόλης, να εξακολουθούν να φυλάττουν Θερμοπύλες προσφέροντας τον εαυτό τους ολοκληρωτικά στην Παιδεία.

Ας μου επιτραπεί εδώ να αναφερθώ στα δικά μου βιώματα, αναμνήσεις πικρές, αβάσταχτες. Αναφέρω την από κοινού με άλλους τριάντα εννέα εκπαιδευτικούς απομάκρυνσή μου από το λειτούργημά μας για λόγους αντιποίνων, τον πόνο και την πικρία της αποξένωσής μας από το σχολικό μας περιβάλλον.

Προσωπικά αναφέρω την κατόπιν τηλεφωνικής διαταγής αυθημερόν απομάκρυνσή μου από την κατοικία μου στο Ζάππειο, της επί δώδεκα χρόνια παραμονής μου σ' ένα δωμάτιο του ξενοδοχείου Plaza, πάντα με την φρούδη ελπίδα του επαναδιορισμού, και την επίσης επί δώδεκα χρόνια ομηρία μου με την στέρση του διαβατηρίου ως άτομο κατ' αυτούς εθνικά επιζήμιο. Και όλα αυτά σε εποχή που καθημερινά εγκατέλειπαν την Πόλη συγγενείς και φίλοι.

Σε αυτή την απελπιστική κατάσταση, μόνη και έρημη, με αβέβαιο το αύριο, βρέθηκε ένας εξαιρετικός κύριος, ο αείμνηστος Ιωάννης Αμασλίδης, ο οποίος με την συνδρομή κάποιου φίλου του πλησίασε τον Γενικό Διευθυντή Ασφαλείας όλης της Τουρκίας, ο

οποίος δεν ήταν άλλος από τον νεαρό φοιτητή που έβαλε την βόμβα στο σπίτι του Ατατούρκ στη Θεσσαλονίκη στα γεγονότα του 1955 –βλέπετε οι πατριωτικές πράξεις αμείβονται–, και έτσι σε μία εβδομάδα είχα στο χέρι το περιβόητο διαβατήριο, προσφέροντάς του ένα αρκετά σεβαστό για την εποχή εκείνη φιλοδώρημα (τουρκιστί «ρουσφέτι»), παλιά μόδα στην Τουρκία για να επιτύχεις κάτι.

Αναπτειρωμένη πια, σε λίγες μέρες, των Τριών Ιεραρχών ημέρα των Γραμμάτων, εγκατέλειψα την γενέτειρα για να φθάσω πετώντας στα Ιερά χώματα της Μητέρας Πατρίδας.

Εδώ αφού κατατοπίστηκα, σκέφθηκα ότι θα μπορούσα ακόμη να προσφέρω τις υπηρεσίες μου στο κοινωνικό σύνολο και έτσι τρεις Ιωακειμειάδες ιδρύσαμε τον Σύνδεσμο Ιωακειμειάδων Αθηνών στον οποίο προήδρευσα επί οκτώ χρόνια. Σήμερα συνεχίζει την ανοδική του πορεία στα βήματα που εμείς χαράξαμε. Παράλληλα, επί είκοσι πέντε χρόνια υπηρέτησα το Γηροκομείο ως εθελόντρια και στη συνέχεια ως Αρχηγός του Εθελοντικού Σώματος και οκτώ χρόνια ως Πρόεδρος του ΔΣ της Εστίας Κωνσταντινουπόλεως.

Προ πενταετίας έκρινα ότι εξήντα χρόνια προσφοράς στα κοινά ήταν αρκετά και έτσι αποφάσισα να αποσυρθώ για να ζήσω ελεύθερη και ξένοιαστη. Δυστυχώς, προ τριετίας ένα μικρό ολίσθημα ύστερα από μεγάλη ταλαιπωρία με καθήλωσε στην αναπηρική καρέκλα όπου απολαμβάνω καθημερινά την αγάπη, την στοργή, το έμπρακτο ενδιαφέρον, τις περιποιήσεις ολόκληρου του προσωπικού του Γηροκομείου μας. Πιστεύω απόλυτα ότι αυτό που απολαμβάνω σήμερα είναι «Θείο Δώρον» για τον σταυρό που έφερα σε όλη την διδασκαλική μου πορεία.

Κύριε Πρόεδρε,

Με συγκινεί πολύ και ευχαριστώ θερμά για την σημερινή ηθική επιβράβευση όλων των δασκάλων της Πόλης.

Η χειρονομία αυτή απαλύνει τον πόνο μας για όσα δεινά υπέστημεν στον βωμό της ΠΑΙΔΕΙΑΣ.

Και πάλιν ευχαριστώ.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ